

ærede Medlemmer for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) og Kalundborg (Krabbe), ligesom vi jo slutte os til enkelte Ændringer, der stilles af hele Udvalget. Men vi lægge som sagt ikke nogen Hovedvægt derpaa, men kunde godt have ladet Retsreformen blive i Kraft, og saa havde der jo ikke været nogen Umulighed for ved en lille Tillægslov at foretage visse Ændringer, visse Smaarettelser, hvis man fandt det fornødent. Hovedformaalet med den fornyede Behandling i Aar er at faa Navnet Alberti bort af Retsreformen, og det finde vi rent ud sagt er noget Hykleri.

Ellinger: Jeg har tilladt mig at udtale i Betænkningen, som jeg ogsaa tillod mig at bemærke ved Sagens første Behandling, at det, som reelt foreligger for os, er, hvorvidt vi ville stryge Albertis Navn af Retsreformloven og gaa med til Ændringer, Smaaændringer, hvor saadanne allerede nu have vist sig at ville være heldige; og dertil har jeg ment, at vi burde yde vor Medvirkning, ihvorvel vi i Foraaret stemte imod den foreliggende Lov. Jeg har i Henhold dertil sluttet mig til de Flertalsforslag, som ere stillede af Udvalget. Naar den ærede Ordfører omtalte, at vi havde foreslaaet, at der skulde være en Landsretsdommer mere, end i Loven bestemt, at de 16 skulde gaa op til 17, saavel ved Landsretten her i København som ovre i Jylland, saa gaar jeg ud fra — og jeg vil gerne have dette stadfæstet saavel af den højtærede Minister som ogsaa af den ærede Ordfører —, at dette Forslag om, at Dommernes Antal skal forøges med een, vel hidrører fra den Ændring, som er foreslaaet til § 329, nemlig, at under Forberedelsen af en Sag kan Landsretten beklædes af en enkelt Dommer, men at det ikke er at forstaa paa den Maade, at en enkelt Dommer skal foretage den Forberedelse af en Sag, som saa andre Dommere skulle beskæftige sig med yderligere og fælde Dom i. Det vilde være højest uheldigt at gaa den Vej. Jeg anser det for at være det ene rigtige, at den Dommer, som forbereder Sagen i Henhold til denne Bestemmelse, tillige bliver en af de Dommere, som faa med Sagens videre Udvikling og Paadømmelse at gøre. Kun under denne Forudsætning har jeg været med til at stille Ændringsforslag Nr. 3 til § 4, og denne Opfattelse haaber jeg som sagt bliver stadfæstet ved saadanne Udtalelser, som jeg nylig ønskede.

I Forbindelse hermed maa jeg maa-

ske sige, at jeg vel ikke er Medforslagsstiller til, men ønsker at stemme for Mindretallets Forslag under Nr. 4. Det var jo nemlig vel tænkt saaledes, at af Landsrettens 16 Dommere skulde der være 2 Grupper paa 3 i hver Gruppe, som skulde beskæftige sig med de kriminelle Sager og altsaa skulde have med Juryer at gøre, og dernæst to Grupper hver paa 5 Dommere, som skulde beskæftige sig med de civile Sager. For saa vidt Antallet af Sager bliver ved at være saa stort og med passende gradvis Stigning som den, vi hidtil have haft, gaar jeg ud fra, at det, navnlig naar vi skulle over til den mundtlige Procedure, vil være vanskeligt eller næsten umuligt at faa Sagerne bestridt ved Hjælp af disse 16 Dommere. Jeg maa derfor anse det for ønskeligt, at man indskrænker Tallet 5 til 3 i de civile Sager, hvis Retternes Dommere skulle kunne overkomme Arbejdet. Jeg er kommen til at frygte for, at man, naar man ikke foretager denne Ændring, let vil blive nødt til om kort Tid i betydelig Grad at forøge Antallet af Landsretsdommere. Af den Grund vil jeg som sagt stemme for Ændringsforslag Nr. 4.

Jeg har dernæst sammen med andre ærede Medlemmer stillet Ændringsforslaget Nr. 15, gaaende ud paa, at enhver Sagsfører er pligtig til at føre autoriserede Forretningsbøger, og at de nærmere Regler for deres Indretning og Førelse fastsættes af Justitsministeren. Det er stillet i Henhold til Udtalelser, der ere komne frem tidligere her i Tinget, som jeg godt kan slutte mig til, og som jeg ikke i dette Øjeblik skal komme dybere ind paa. Endvidere har jeg været med til, om end med nogen Betænkelighed, at foreslaa en Ændring til § 362 gaaende ud paa, at medens Domsforhandlingerne ved Landsretten i en ny Sag i Reglen først maa paabegyndes, naar Dommen i den sidst optagne Sag er vedtagen, saa kan der ske Undtagelse, dog at en endelig Vedtagelse af Doms slutningen aldrig maa udsættes ud over de paafølgende 3 Dage, medens det i Loven hedder: ikke „ud over den paafølgende Søgnedag“. Naar jeg kun med nogen Betænkelighed har været med til denne Ændring, er det, fordi jeg ikke finder den vidtgaaende nok. Bestemmelsen i § 362 kan gaa an ved Højesteret — denne Ordning, at Vedtagelsen af Doms slutningen ikke maa udsættes ud over den paafølgende Søgnedag —, det er muligt at have den der, bl. a. fordi Dommene der ere nogle af Landets første Jurister, og Advokaterne ere ganske særlig